

Дело C-737/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

7 октомври 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Tribunal administratif de Montreuil (Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

27 септември 2019 г.

Жалбоподател:

Bank of China Limited

Ответник:

Ministre de l'Action et des Comptes publics

[...]

Предмет на делото [...]

[...] [Д]ружеството Bank of China Limited [...] моли административния съд:

1) да постанови, че дружеството няма определените от данъчния орган допълнителни задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) за периода от 1 януари 2012 г. до 30 април 2014 г., нито съответно задължение за лихви за просрочено плащане, общо в размер на 947 033 EUR, и да разпoredи платените на това основание суми да му бъдат възстановени;

[...].

Дружеството изтъква, че:

- начисленият на френския му клон ДДС, използван за целите на сделките на централата в Китай, изцяло подлежи на приспадане на основание член 271, параграф V, буква b) от Code général des impôts (Общ данъчен кодекс), тъй като тези сделки — които са „вътрешни“, понеже клонът и централата съставляват единен правен субект — са извън обхвата на ДДС; това тълкуване намира потвърждение в решение от 24 януари

2019 г., Morgan Stanley & Co International **[ориг. 2]** (C-165/17, EU:C:2019:58), което трябва да се приложи спрямо него, тъй като клонът му се намира във Франция;

- решение от 12 септември 2013 г., Le Crédit Lyonnais (C-388/11, EU:C:2013:541), не е релевантно за преценката дали е право на приспадане, тъй като това решение не изключва данъка върху разходите, направени от клона за целите на подпомагането на централата, от подлежащата на приспадане сума на ДДС; [ревизионната] служба заема становище в противоположен на това решение смисъл, като при изчисляването на подлежащия на приспадане данък включва сумите, които клонът е получил от централата;
- [...] [довод, основан на националното право];
- [...] [довод, основан на член 49 ДФЕС];
- [...] [довод, основан на френско-китайската данъчна спогодба].

[...] [ориг. 3]

[...] [описание на хода на производството и изброяване на приложимите правни актове, сред които и Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7)]

Като взе предвид следното:

1. След ревизия на парижкия клон на дружеството Bank of China Limited, учредено съгласно китайското право, данъчната администрация определя допълнителни задължения за ДДС за периода от 1 януари 2012 г. до 30 април 2014 г. Ревизионната служба приема, че съгласно членове 256, 259 и 271 от Общия данъчен кодекс и членове 205 и 205 от приложение II към него клонът не е имал право да си приспада ДДС във връзка с направените от него разходи за извършването на заемни сделки в полза на китайската централа и други клонове. С акт от 29 февруари 2016 г. е изискано заплащането на допълнителните задължения за ДДС. С решение от 28 февруари 2017 г. данъчната администрация отхвърля подадената по административен ред жалба на дружеството от 22 декември 2016 г.

По интереса на делото

2. [...] Определеното задължение за ДДС и лихвите за просрочено плащане възлизат на 901 394 EUR. [...]

По искането да установи, че не е налице данъчно задължение

[...] [ориг. 4] [...]

По останалите основания:

6. Член 168 от Директива 2006/112 гласи: „Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати: а) дължимия или платен ДДС в тази държава членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице [...]“. Член 169 от Директивата гласи: „В допълнение към приспадането, посочено в член 168, данъчнозадълженото лице има право да приспадне ДДС, посочен там, доколкото стоките и услугите се използват за целите на следното: а) сделки, свързани с дейностите, посочен в член 9, параграф 1, втора алинея, които се извършват извън държавата членка, в която този данък се дължи или е платен, по отношение на която ДДС би могъл да бъде приспаднат, ако те са били извършени на територията на тази държава членка; [...] в) сделки, които са освободени съгласно член 135, параграф 1, букви а)—е), когато клиентът е установен извън Общността или когато сделките са пряко свързани със стоките, предназначени за износ извън Общността“.

7. В решение от 24 януари 2019 г., Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), Съдът на Европейския съюз постановява, от една страна, че „[ч]лен 17, параграфи 2, 3 и 5 и член 19, параграф 1 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, както и членове 168, 169 и 173—175 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че за разходите на регистриран в една държава членка клон, предназначени единствено за облагаеми с данък върху добавената стойност сделки и за освободени от този данък сделки, извършени от намиращата се в друга държава членка централа, подлежащата на приспадане част се определя като дробна величина, в чийто знаменател се посочва оборотът без данък върху добавената стойност, реализиран само от тези сделки, а в числителя — облагаемите сделки, които биха породили право на приспадане и ако бяха извършени в държавата членка, в която е регистриран клонът, включително когато правото на приспадане възниква в резултат на избора на клона да бъдат обложени с данък върху добавената стойност извършените в тази държава сделки“. От друга страна, Съдът също така постановява, че „[ч]лен 17, параграфи 2, 3 и 5 и член 19, параграф 1 от Шеста директива 77/388, както и членове 168, 169 и 173—175 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че за да се определи подлежащата на приспадане част във връзка с общите разходи

на клон, [ориг. 5] регистриран в една държава членка, направени за извършване както на сделките на клона в тази държава, така и за сделките на намиращата се в друга държава членка централа, в знаменателя на дробната величина, с която се изразява подлежащата на приспадане част, следва да се вземат предвид сделките, извършени както от клона, така и от централата, като трябва да се уточни, че в числителя на дробната величина следва да бъдат включени, освен извършените от клона облагаеми сделки, само тези от облагаемите сделки на централата, които биха породили право на приспадане и ако бяха извършени в държавата, в която е регистриран клонът“.

8. На първо място, [...] дружеството Bank of China Limited изтъква [...], че това решение се прилага към разглеждания случай. [...] [Д]анъчната администрация поддържа, че установените от Съда правила не дават право на клон, който се намира в държава — членка на Съюза, да приспада начисления му ДДС във връзка с направените в тази държава разходи за извършването на сделки от централата, която се намира в държава извън Съюза, в случая — в Китай. От това решение не личи Съдът да е искал да реши и въпроса за отношенията между клон в държава членка и централа в трета държава, а и той не е бил сезиран с такова запитване. Този въпрос е особено сложен по-конкретно предвид разликата между инструментите за административно сътрудничество между държавите членки и инструментите за административно сътрудничество между държавите членки и трети държави, а и предвид принципа на неутралност на данъка. Поради това трябва да се установи дали припомнените в предходната точка изводи от решение от 24 януари 2019 г., Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), са приложими по отношение на хипотезата, в която клон извършва в държава членка както облагаеми с ДДС сделки, така и доставки в полза на централата и някои клонове, които са установени в трета държава.

9. На второ място, [...] между страните е безспорно, че клонът и централата съставляват единен правен субект. Когато установеният в държава членка клон предявява право да си приспадне ДДС във връзка с разходите, които е направил, за да извърши доставки в полза на намиращата се в трета държава централа, тоест за износ на финансови и банкови услуги, възниква въпросът дали данъчнозадълженото лице може да приспадне данъка на основание член 169, буква а) или на основание член 169, буква в).

10. На трето място, при утвърдителен отговор на първия въпрос и в случай че клонът има право на приспадане на основание член 169, буква а), следва да се определи какво е условието, за да може да се приеме, че банковите сделки, извършвани от установената в трета държава централа, щяха да порождаат право на приспадане, ако бяха извършени в държавата членка, в която са направени разходите, върху които е начислен ДДС. При утвърдителен отговор на първия въпрос и в случай че клонът има право на приспадане на основание член 169, буква в), въпросът е да се определи какви са условията, за да може да се приеме, че клиентът е установен извън

Европейския съюз, при положение че клонът се намира в Европейския съюз и съставлява единен правен субект с централата.

11. Тези въпроси създават сериозни тълкувателни проблеми, които следва да бъдат отнесени до Съда на Европейския съюз, преди да се постанови решение по жалбата на дружеството Bank of China Limited. [ориг. 6]

ОПРЕДЕЛИ:

[...] Спира производството по жалбата на дружеството Bank of China Limited до произнасянето на Съда на Европейския съюз по следните въпроси:

1) Приложими ли се изводите от решение от 24 януари 2019 г., Morgan Stanley & Co International, C-165/17, по отношение на хипотезата, в която клон извършва в държава членка както облагаеми с ДДС сделки, така и доставки в полза на централата и някои клонове, които са установени в трета държава?

2) Когато установеният в държава членка клон предявява право да си приспадне ДДС във връзка с разходите, които е направил, за да извърши доставки в полза на намиращата се в трета държава централа, тоест за износ на финансови и банкови услуги, може ли данъчнозадълженото лице да приспадне данъка на основание член 169, буква а) или на основание член 169, буква в) [от Директива 2006/112]?

3) При утвърдителен отговор на първия въпрос и в случай че клонът има право на приспадане на основание член 169, буква а), какво е условието, за да може да се приеме, че банковите сделки, извършвани от установената в трета държава централа, щяха да пораждат право на приспадане, ако бяха извършени в държавата членка, в която са направени разходите, върху които е начислен ДДС? При утвърдителен отговор на първия въпрос и в случай че клонът има право на приспадане на основание член 169, буква в), какви са условията, за да може да се приеме, че клиентът е установен извън Европейския съюз, при положение че клонът се намира в Европейския съюз и съставлява единен правен субект с централата?

[...] [ориг. 7] [...] [подписи]